

Nr 214.

Av herr Weiland m. fl., om ändrade bestämmelser angående beskattning av periodiskt understöd.

1944 års allmänna skattekommitté har i sitt betänkande IV (SOU 1950: 21) bl. a. framlagt förslag angående ändrade bestämmelser för beskattning av periodiskt understöd.

Kommittén har i betänkandet i fråga om periodiskt understöd till annans undervisning eller uppfostran föreslagit den ändringen att avdrag skall medgivas för dylikt understöd till barn vilket under beskattningsåret fyllt minst 17 år och icke tillhör givarens hushåll. Understödet skall utgöra skattepliktig intäkt för mottagaren.

Har skattskyldig under större delen av beskattningsåret underhållit hemmavarande barn, som under samma år fyllt minst 17 år och åtnjutit heltidsundervisning vid läroanstalt, skall den skattskyldige enligt kommitténs förslag vid taxering till inkomstskatt erhålla ett särskilt avdrag å 700 kronor. Detta dock under förutsättning att barnet icke åtnjutit inkomst överstigande 700 kronor.

I sin motivering för förslaget har kommittén bl. a. anfört, att från statsmakternas sida vid upprepade tillfällen understrukits angelägenheten av att med hänsyn till den hårda skattebelastningen den beskattningsbara inkomst, som ligger till grund för skattepåföringen, bestämmes under noggrant hänsynstagande till den skattskyldiges skatteförmåga. Det är oundersägligt, att av två familjer i samma inkomstskikt — vare sig de tillhöra de lägre, medelstora eller högsta — den som nödgas utbetala periodiska understöd till sina barns utbildning har en i förhållande till understödets storlek mindre skatteförmåga än den som besparas dylika utgifter. Den ifrågasatta rätten till avdrag för dessa understöd står därför utan tvivel i full överensstämmelse med principen om skatt efter förmåga. Den omständigheten, att en skattskyldig icke har så stor inkomst, att han är i stånd att vidkännas en viss utgift och således ej heller kan erhålla avdrag för den, anser kommittén icke vara ett bärande skäl för att vägra de skattskyldiga, som vidkännas utgiften, det avdrag vid taxeringen en konsekvent tillämpning av nämnda princip kräver.

Kommitténs uppfattning, att anledning saknas förvägra föräldrar, som genom utgivande av periodiska understöd bereda sina barn utbildning vid läroanstalter utom hemorten, rätt till avdrag för dylika utbetalningar, åsyftar huvudsakligen den högre utbildningen. Det övervägande antalet fall, då sådan avdragsrätt enligt kommittén blir aktuell, torde komma att avse utbildning vid universitet och högskolor, således fortsatt utbildning efter avlagd studentexamen eller därmed likställd examen. Kommittén har funnit

lämpligt, att i samband med slopande av förbudet mot avdrag för periodiska understöd till undervisning och uppfostran den inskränkningen stadgas i avdragsrätten, att avdrag för periodiska understöd till undervisning och uppfostran icke medgivas för nu ifrågavarande periodiska understöd åt barn för vilka barnbidrag utgå, d. v. s. åt barn, som icke fyllt 16 år.

En så bestämd avdragsrätt skulle bliva något mera omfattande än om avdragsrätten endast finge avse sådan högre utbildning, som ovan angivits. Övervägande skäl tala emellertid enligt kommitténs mening för att 16-årsgränsen bör bli avgörande. Det synes icke vara lämpligt att medgiva avdragsrätt för allenast exempelvis sådan utbildning, som meddelas efter studentexamen eller därmed likvärdig examen, så att utbildningen vid tekniska gymnasier och ett flertal andra läroanstalter bleve utesluten. Utbetalningarnas inverkan på givarens skatteförmåga blir självfallet densamma, vare sig understöden förbrukas i den ena eller den andra läroanstalten, och det synes möta utomordentligt stora praktiska svårigheter att på sådant sätt avgränsa de läroanstalter, där studier kunde medföra avdragsrätt, att icke befogade erinringar mot gränsdragningen kunde framställas.

Kommittén har vidare anfört, att den sålunda förordade rätten till avdrag för periodiska understöd åt barn, som åtnjuta utbildning vid läroanstalt utom hemorten, innebär att problemet endast delvis blir löst. Härigenom kommer visserligen skattebördan för en familj, som nödgas utbetala periodiska understöd till sina barns utbildning, att bättre än för närvarande överensstämma med principen om skatt efter förmåga. Men även en familj som i hemmet underhåller barn, vilka åtnjuta heltidsundervisning vid läroanstalt i hemorten och därigenom förhindras utöva förvärvsarbete, har mindre skatteförmåga än en familj, där barnen icke åtnjuta sådan utbildning utan genom förvärvsarbete försörja sig själva. Enligt kommitténs mening bör därför skattskyldig, vilken under större delen av beskattningsåret underhållit hemmavarande barn som under samma år uppnått 17 års ålder och åtnjutit heltidsundervisning vid läroanstalt, vid taxering till inkomstskatt tillerkännas särskilt avdrag med förslagsvis 700 kronor. Såsom ytterligare villkor för avdragsrätten bör stadgas, att barnet icke åtnjutit egen inkomst överstigande avdragets belopp. Detta innebär, att skattskyldig, vars barn icke åtnjutit inkomst överstigande 700 kronor, är berättigad till helt avdrag för barnet. Överstiger däremot barnets inkomst nämnda belopp, skola avdrag ej medgivas. Kommittén är medveten om att en dylik bestämmelse kan verka obillig i gränsfallen, men anser att en mjukare övergång mellan avdragsrätt och icke avdragsrätt skulle medföra alltför stora praktiska svårigheter.

1944 års allmänna skattekommittés förslag i förevarande delar synas väl motiverade och äro ägnade att undanröja inadvertenser i gällande

skattelagstiftning, samtidigt som en reform i föreslagen riktning skulle stimulera föräldrar att lämna sina barn bidrag för fortsatt utbildning.

Vid ett genomförande av kommitténs förslag, vilket icke synes böra anstå, torde emellertid förslaget i två avseenden böra modifieras. Mot kommitténs förslag att maximera det avdragsgilla beloppet för bidrag till studerande, som tillhör givarens hushåll, till 700 kronor måste invändas, att en sådan maximering framstår som mindre lämplig med hänsyn till de varierande kostnaderna på skilda studiebanor och studieorter samt för studerande i olika åldrar; i varje fall synes maximibeloppet, 700 kronor för år, alltför lågt. Det torde därför vara både lämpligt och möjligt att avdrag för periodiskt understöd till barn, som studerar på hemorten, prövas på samma sätt som övriga avdrag för periodiskt understöd, varvid någon i författningarna angiven maximering icke blir erforderlig. Vidare synes det olyckligt om, såsom kommittén föreslagit, avdragsrätten för studiebidrag till hemmavarande barn förfaller, då barnet självt förvärvat 700 kronor eller större belopp; en sådan bestämmelse skulle kunna avhålla de studerande från att genom arbete vid sidan av studierna själva bidra till bestridande av de med studierna förenade kostnaderna. Det torde här vara tillfyllest att gängse hänsyn till den studerandes övriga inkomstförhållanden sker vid prövning av skäligheten av det av givaren begärda avdraget för periodiskt understöd.

I sitt femte betänkande (SOU 1951:13) har skattekommittén framlagt förslag rörande viss avdragsrätt för amortering av studieskulder. Detta kommitténs förslag synes vara av särskild betydelse för att åstadkomma en mer tillfredsställande rekrytering från skilda inkomstkikt till de högre studierna; därest man utgår från det betraktelsesättet, att skatt skall uttagas efter förmåga, synes nu gällande skattelagstiftning i detta hänseende vara behäftad med uppenbara brister.

Kommittén framhåller i sin motivering för förslaget, att en skattskyldig, som nedlagt kapital i sådan utbildning, som avser att bibringa honom kunskaper för framtida användning i viss förvärvsverksamhet, har härigenom verkställt *en investering i en immateriell tillgång* med begränsad ekonomisk varaktighetstid, nämligen den tidsperiod, varunder den skattskyldiges arbetsförmåga varar. En sådan skattskyldig måste i lika hög grad som exempelvis en rörelseidkare, vilken nedlägger kapital i maskiner och inventarier, anses hava investerat detta kapital i en förvärvskälla och följaktligen vara berättigad att vid taxering för inkomst av denna förvärvskälla åtnjuta värdeminskningssavdrag så avpassade, att anskaffningskostnaden för den immateriella tillgång, hans kunskaper och färdigheter utgöra, blir till fullo avskrivna under den tidsperiod, tillgången kan utnyttjas i förvärvskällan. Det föreligger således en i beskattningshänseende *betydelsefull olikhet mellan studielån och andra konsumtionslån*. Studie-

lånen äro till skillnad från andra konsumtionslån att anse som investeringskostnader i en förvärvskälla och utbildningen som en anläggnings-tillgång med begränsad ekonomisk varaktighet.

Emellertid understiger, anför kommittén, skatteförmågan hos en inkomst, härflytande av högre utbildning, icke skatteförmågan hos motsvarande inkomst av exempelvis affärsrörelse, vars utövande icke kräver sådan utbildning, enbart av den anledningen, att utbildningen dragit kostnader utan endast i den mån dessa kostnader bestritts av lånade medel, för vilka återbetalningsskyldighet åligger den skattskyldige. Enligt kommitténs mening skulle det vittna om ett alltför teoretiskt och verklighetsfrämmande samt realiter även mot skatteförmågeprincipen stridande betraktelsesätt att medgiva avdrag för amortering av studiekostnader, om den skattskyldige finansierat sina studier genom inkomst av eget arbete, makes inkomst, avkastning av eget kapital, periodiskt understöd, underhåll i hemmet, gåvor, eget kapital eller stipendier. Den skattskyldige kan icke rimligen göra anspråk på att genom skattefritt sparande få återställa dylikt, för studier-na konsumerat kapital.

Såsom av den tidigare gjorda jämförelsen mellan den skuldsatte rörelse-idkaren och den skuldsatte studeranden framgår, är förhållandet helt annor-lunda, då studiekostnaderna bestritts av lånade medel. I motsats till vad fallet regelmässigt är beträffande andra i särskild förvärvskälla nedlagda, lånade medel motsvaras studieskulderna icke av en tillgång som genom ersättningsanskaffning skattefritt kan vidmakthållas vid sitt ursprungliga värde utan är vid tidpunkten för arbetsförmågans upphörande värdelös. På grund av denna omständighet är det enligt kommitténs mening till fullo motiverat att giva studieskulder en annan skatterättslig behandling än den, som regelmässigt tillkommer andra i förvärvskällor nedlagda upplånade medel. Det är ock på grund av denna omständighet, som det icke står i god överensstämmelse med skatteförmågeprincipen att vägra avdrag för en sådan nödvändig utgift för förvärvande av den från utbildningen härflytande inkomsten som amortering av studieskulder. Den studerande kan nämligen icke, i motsats till rörelseidkaren, underlåta amortering och in-skränka sig till att skattefritt vidmakthålla värdet av vissa tillgångar.

Kommittén anser bl. a. av dessa skäl, att avdragsrätten bör begränsas till att gälla amortering av studieskulder och att å studieskulder amorte-rade belopp böra hänföras till i beskattningsavseende avdragsgilla utgifter i särskild förvärvskälla. Ett villkor för avdragsrätten bör vidare vara, att den skattskyldiges akademiska eller därmed jämförliga examen är till vä-sentligt gagn i förvärvsverksamheten. Avdrag för amortering får endast medgivas, därest den skattskyldiges förmögenhet vid beskattningsårets in-gång är negativ. Vid bedömande av huruvida en skattskyldig har negativ förmögenhet eller icke, synes, enligt kommittén, hänsyn böra tagas även

till andra makens förmögenhet. Sammanlagt får skattskyldig för skuldavbetalningar icke erhålla avdrag med högre belopp än som godkänts såsom vid taxering avdragsgill studieskuld. Såsom sådan skuld må godkännas ett belopp icke överstigande en beräknad kostnad av 2 500 kronor per studieår, dock högst under det antal år, som kan anses utgöra genomsnittlig studietid för avläggande av den examen, varom är fråga. Befinnes det uppenbart, att studieskuld, som skattskyldig ådragit sig för bestridande av kostnader för akademisk eller därmed jämförlig examen, belöper allenast å del av studietiden, må den avdragsgilla studieskuldens belopp jämkas med hänsyn till vad som kan anses skäligt på grund av omständigheterna. Icke i något fall må såsom avdragsgill studieskuld godkännas högre belopp än skillnaden mellan den skattskyldiges samtliga skulder och hans till statlig förmögenhetsskatt skattepliktiga tillgångar vid utgången av det år, under vilket den skattskyldige avslutat sina studier.

I avdragsgill studieskuld får endast inräknas sådan skuld, som skattskyldig ådragit sig för bestridande av utgifter för studier efter avlagd studentexamen eller därmed jämförlig examen.

Har efter utgången av det beskattningsår, under vilket examen avlagts, arvs- eller testamentslott eller gåva, för vilken skatt skall utgå enligt förordningen om arvsskatt och gåvoskatt, tillfallit skattskyldig, skall värdet av vad sålunda tillfallit honom avräknas från vad som enligt vad ovan sagts kan godkännas såsom avdragsgill studieskuld. För att avdrag för studieskuld skall kunna komma i fråga skall yrkande om avdrag hava gjorts inom viss tid efter det att den skattskyldige avslutat sina studier med akademisk eller därmed jämförlig examen. Om det föreskrives, att avdragsyrkande skall hava gjorts senast före utgången av femte kalenderåret efter den tidpunkt, som nu sagts, synes risk för rättsförlust för den skattskyldige icke behöva befaras. Kommittén anser 5 år vara lämpligt med hänsyn till att självdeklarationer för denna period finnas bevarade. Genom att bestämma tiden till 5 år torde det bliva onödigt med undantagsbestämmelser för speciella fall, vilket synes bliva erforderligt, om tiden göres kortare. Vissa riktlinjer för prövningen av avdragsyrkandets behörighet, såsom beräkningen av genomsnittliga studietiden, böra enligt kommittén uppdragas av riksskattenämnden.

Detta kommitténs förslag, som skulle förbättra de skuldsatta akademiernas situation så, att klyftan mellan skuldsatta och icke skuldsattas levnadsstandard minskas, synes snarast böra förverkligas med några mindre justeringar. Med hänsyn till de dryga studiekostnaderna torde sålunda den maximalt avdragsgilla studieskulden beräknas till 3 000 kronor för studieår; ett lägre maximibelopp skulle nämligen medföra en ytterligare börda för dem, som nödgats bestrida alla studiekostnader genom lån och som alltså befinna sig i särskilt ömmande ekonomiska omständigheter. Vi-

dare torde avdragsrätt även böra medges för icke-förvärvsarbetande makes i och för sig avdragsgilla studieskuld, detta särskilt mot bakgrunden av att kommittén föreslagit att vid bedömandet av den skattskyldiges förmögenhetsställning hänsyn skall tagas till båda makarnas förmögenhet och skulder. Såsom en övergångsbestämmelse bör slutligen stadgas, att även de, som avlagt examen tidigare än fem år, innan förslaget träder i kraft, böra kunna erhålla avdrag för återstående amorteringar, åtminstone i de fall då vederbörande erhållit statens garantilån.

Under hänvisning till vad i 1944 års allmänna skattekommittés betänkanden IV och V och ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte med tillämpning från den 1 januari 1953 fatta beslut om ändrad lydelse i vissa delar av kommunal-skattelagen den 28 september 1928, förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt och förordningen den 6 juni 1941 om arvsskatt och gåvoskatt enligt bilaga.

Stockholm den 25 januari 1952.

		<i>Hj. Weiland.</i>
<i>Johan Sunne.</i>	<i>Axel Andersson.</i>	<i>Ake Holmbäck.</i>
<i>Anna Sjöström-Bengtsson.</i>	<i>B. A. Nilsson.</i>	<i>Bertil Mogård.</i>
<i>Torsten Bengtson</i> i Danderyd.	<i>Nils B. Hansson.</i>	<i>Leif Cassel.</i>

Förslag

till

lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas att 19 och 20 §§, 46 § 2 mom. och 54 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 samt anvisningarna till nämnda författningsrum skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

19 §.

Till skattepliktig inkomst enligt denna lag räknas *icke*:

vad som — — — och invaliddränteförsäkring;

periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därför givaren *icke vid beräkning av inkomst från särskild förvärvskälla eller enligt 46 § 2 mom.* är berättigad till avdrag, *ej heller vad som uppburits från stiftelse eller förening, som avses i 53 § 1 mom. e), såvida utbetalningen sker till fullföljande av ändamål, som i nämnda stadgande angives;*

allmänt barnbidrag. (Se vidare anvisningarna.)

20 §.

Vid beräkningen — — — och bibehållande.

Avdrag må *icke* ske för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter;

värdet av — — — allmänna skatter;

Kapitalavbetalning å skuld, *dock att avdrag må medgivas för avbetalning å studieskuld, i den utsträckning, som närmare angives i anvisningarna;*

värdet av — — — till kapitalförlust. (Se vidare anvisningarna.)

46 §.

1 mom. Därest vid — — — samma kommun.

Avdrag är *icke* medgivet för underskott å *icke yrkesmässig* avyttring av fast eller lös egendom ävensom deltagande i lotteri, för underskott å fastighet och rörelse i utlandet eller för underskott, som *uppstått därigenom, att avdrag för kapitalavbetalning å studieskuld överstigit den efter avdrag för övriga utgifter återstående intäkten av förvärvskällan, eller därigenom, att avdrag, varom förmäles i 45 §, överstigit nettointäkten av förvärvskällan.*

2 mom. I hemortskommunen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, därjämte njuta avdrag:

1) *för periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, som icke får avdragas från inkomsten av särskild förvärvskälla, dock*

Bihang till riksdagens protokoll 1952. 3 saml. Nr 204—214.

att avdrag icke må ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, i annat fall än då skattskyldig underhållit hemmavarande barn, vilket under beskattningsåret fyllt minst 17 år och som under större delen av beskattningsåret åtnjutit heltidsundervisning vid läroanstalt.

- 2) för dels — — — mot engångspremie; samt
- 3) för premier — — — här ovan.

Därest skattskyldig — — — sålunda uppburits.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1953.

Anvisningar till 19 §.

Fattigunderstöd, begravningshjälp — — — (sista stycket).

Såsom periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning skall anses årlig utbetalning, vilken utan motprestation regelbundet återkommer eller avsetts återkomma, dock under förutsättning att utbetalningen icke innebär överflyttning av förmögenhet eller tillkommit i huvudsakligt syfte att mildra verkningarna av progressionen vid beskattningen. Om det utgivna beloppet är större än som med hänsyn till mottagarens ekonomiska förhållanden och omständigheterna i övrigt kan anses skäligt, skall utbetalningen helt eller delvis icke anses såsom periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning utan såsom gåva.

Periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning utgör skattepliktig intäkt för mottagaren, därest givaren enligt 22 § 1 mom., 25 § 1 mom., 29 § 1 mom. eller 46 § 2 mom. är berättigad till avdrag för understödet. (Se även punkt 1 anvisningarna till 20 § och punkt 2 anvisningarna till 31 §.)

till 20 §.

1. Till skattskyldigs levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter, för vilka avdrag enligt denna paragraf ej medgives, räknas vad den skattskyldige utgivit såsom gåva eller såsom periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, såvida icke utbetalningen är av den art, att avdrag enligt 22 § 1 mom., 25 § 1 mom. eller 29 § 1 mom. är medgivet. Periodiskt understöd eller därmed jämförlig utbetalning till person i givarens hushåll är dock alltid att hänföra till skattskyldigs levnadskostnader. (Jämför ock 46 § 2 mom. samt punkt 2, anvisningarna till 31 §.) Till skattskyldigs levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter räknas vidare bland annat premier för egna personliga försäkringar och avgifter till kassor, föreningar och andra sammanslutningar, i vilka den skattskyldige är medlem. Att i vissa fall avdrag dock får göras för dylika premier och avgifter, framgår av stadgandena i 25 § 1 mom., 33 § och 46 § 2 mom.

2. Hemnivarande barn ——— (se 65 §).
3. såsom allmänna ——— icke skogsaccis.
4. Angående vad ——— andra förvärvskällor.

5. *Har skattskyldig, som avlagt akademisk eller därmed jämförlig examen, för bestridande av kostnaderna för dylik examen ådragit sig skuld, må under iakttagande av vad nedan föreskrives såsom avdragsgill studieskuld vid taxering godkännas ett belopp, som icke överstiger 3 000 kronor för studieår och som beräknas för högst det antal år, som anses utgöra normal studietid för avläggande av den examen, varom fråga är. Befinnes det uppenbart, att studieskuld, som skattskyldig ådragit sig för bestridande av kostnader för examen, som ovan sagts, belöper allenast å del av studietiden, må den avdragsgilla studieskuldens belopp i enlighet därmed jämkas. Såsom avdragsgill studieskuld må icke i något fall godkännas högre belopp än som svarar mot skillnaden mellan den skattskyldiges samtliga skulder och hans enligt förordningen om statlig förmögenhetsskatt skattepliktiga tillgångar vid utgången av det beskattningsår, varunder examen avlagts. Har arvs- eller testamentslott eller gåva, för vilken enligt förordningen om arv arvsskatt och gåvoskatt skall utgå, tillfallit den skattskyldige efter det beskattningsår, under vilket examen avlagts, skall värdet av vad sålunda tillfallit honom avräknas från det belopp, som, enligt vad ovan sagts, må godkännas såsom avdragsgill studieskuld. Till studieskuld må hänföras endast sådana lånade medel, vilka använts för bestridande av studiekostnader efter avlagd studentexamen eller därmed jämförlig examen.*

Är det sannolikt, att akademisk eller därmed jämförlig examen är till väsentligt gagn för den skattskyldiges förvärvsverksamhet, utgör kapitalavbetalning å den skattskyldiges avdragsgilla studieskuld sådan utgift, för vilken avdrag må göras vid beräkning av inkomst av särskild förvärvskälla. För make, som avlagt akademisk eller därmed jämförlig examen men som till följd av äktenskapet endast i begränsad omfattning eller icke alls bedriver sådan förvärvsverksamhet, må avdrag enligt ovan göras för kapitalavbetalning å makens avdragsgilla studieskuld även vid beräkning av andra makens inkomst av särskild förvärvskälla på sätt i 52 § 1 mom. andra punkten stadgas. Avdrag för kapitalavbetalning å studieskuld må dock endast medgivas, därest den skattskyldiges skulder överstiga hans enligt förordningen om statlig förmögenhetsskatt skattepliktiga tillgångar vid ingången av det beskattningsår, avbetalningen sker.

Skattskyldig, som vill komma i åtnjutande av avdrag för avbetalning å studieskuld, skall därom göra framställning hos beskattningsnämnd senast före utgången av femte kalenderåret efter det, under vilket han avslutat sina studier med akademisk eller därmed jämförlig examen (se även 46 § 1 mom.).

Dock må skattskyldig, som avslutat sina studier med akademisk eller där-

med jämförlig examen före den 1 januari 1948, göra framställning till beskattningsnämnd om avdrag för avbetalning å resterande studieskuld till den del densamma utgör statligt garantilån (akademikerlån). Sådan framställning skall av skattskyldig göras före den 1 januari 1954.

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 4 § förordningen om statlig inkomstskatt den 26 juli 1947 (nr 576).

4 §.

1 mom. Från sammanlagda — — — ske för underskott, som uppkommit vid beräkning av skattskyldigs inkomst från annan förvärvskälla än fastighet och rörelse i utlandet, dock att avdrag icke är medgivet för underskott som uppstått därigenom, att avdrag för kapitalavbetalning å studieskuld överstigit den efter avdrag för övriga utgifter återstående intäkten av förvärvskällan, samt att avdrag för realisationsförlust får göras endast från realisationsvinst eller lotterivinst;

slutlig skatt, — — — kommunalskattelagen sägs.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1953.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 39 § förordningen den 6 juni 1941 (nr 416) om arvsskatt och gåvoskatt.

Härigenom förordnas, att 39 § förordningen den 6 juni 1941 om arvsskatt och gåvoskatt skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

39 §.

Skattefrihet åtnjutes

a) för gåva — — — personliga bruk.

b) för gåva, som utgör bidrag till gåvotagarens undervisning eller uppfostran, då omständigheterna äro sådana, att denne genom bidraget kan anses hava tillförsäkrats en förmån, som han eljest icke skulle hava åtnjutit, för periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk betalning, vilken enligt gällande författningar angående skatt å inkomst skall inräknas i gåvotagarens skattepliktiga inkomst.

c) för vad — — — därefter införts.

d) för annan — — — 3 000 kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1953.